

Sygn. akt I C 3603/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Smolińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Wyrozębska

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. Ł.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 474,54 zł (czterysta siedemdziesiąt cztery złote 54/100 groszy) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 15 września 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 254,93 (dwieście pięćdziesiąt cztery złote 93/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do punktu I i III.

SSR Justyna Smolińska

Sygn. akt I C 3603/17

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. Ł. kwoty 1762,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 września 2017 roku. Kwoty tej powód domagał się z zapłaty z tytułu abonamentu za korzystanie przez pozwanego z telewizji cyfrowej, czynszu za korzystanie z dekodera oraz kary umownej za rozwiązanie umowy przed upływem okresu podstawowego i kary umownej z tytułu niezwrócenia dekodera. Dodatkowo powód skapitalizował odsetki od każdego z dochodzonych zobowiązań i doliczył je do dochodzonej sumy. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, iż pozwany nie wywiązał się z przyjętego zobowiązania względem pierwotnego wierzyciela z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 29 maja 2013 roku.

Powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę przelewu wierzytelności, cedując na rzecz (...) (...) (...) z siedzibą w W. całość praw i obowiązków wynikających z umowy. Powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności i wezwał do zapłaty długu.

Pozwany nie stawił się na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 maja 2013 roku pozwany M. Ł. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...) w ramach promocji „(...) P. 2013 roku – (...)”. Umowa została zawarta na czas określony, okres podstawowy tj. 29 miesięcy. Pozwany uzyskał ulgę w wysokości 1500 zł. Zgodnie z zawartą umową w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy abonenckiej zawartej na czas określony okresu podstawowego przez C. P. z winy abonenta, abonent będzie zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy abonenckiej na okres podstawowy pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (pkt. 13 umowy).

Pozwanemu został udostępniony dekodery (...) - (...).

(dowód: umowa z dnia 29 maja 2013 roku k. 57, promocyjne warunki k.58-60, protokół udostępnienia dekodera k.61, promocyjne warunki umowy „(...) P. (...)” k.65-71, zamówienie k.72)

Pozwany nie rozliczył się z operatorem z tytułu świadczenia na jego rzecz usług telewizji kablowej przez P. C. oraz z tytułu opłaty za dekodery. I tak faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 grudnia 2013 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 listopada 2013 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 lipca 2014 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 października 2013 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 28 lutego 2014 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 czerwca 2014 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 września 2013 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 marca 2014 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 maja 2014 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 kwietnia 2014 roku, faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł płatna 29 stycznia 2014 roku, faktura na kwotę 49,90 zł z tytułu abonamentu (...) płatna do dnia 29 września 2013 roku, faktura na kwotę 49,90 zł z tytułu abonamentu (...) płatna do dnia 29 listopada 2013 roku, faktura na kwotę 49,90 zł z tytułu abonamentu (...) płatna do dnia 29 października 2013 roku, faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu Pakiet (...) płatna do dnia 29 października 2013 roku, faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu Pakiet (...) płatna do dnia 29 września 2013 roku, faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu Pakiet (...) płatna do dnia 29 listopada 2013 roku, faktura na kwotę 30 zł z tytułu abonamentu za Pakiet (...) płatna do dnia 29 listopada 2013 roku, faktura na kwotę 30 zł z tytułu abonamentu za Pakiet (...) płatna do dnia 29 października 2013 roku, faktura na kwotę 30 zł z tytułu abonamentu za Pakiet (...) płatna do dnia 29 września 2013 roku, faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu za (...) płatna do 29 listopada 2013 roku, faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu za (...) płatna do 29 października 2013 roku, i z tego samego tytułu płatna do dnia 29 września 2013 roku.

(dowód: zestawienie faktur k.40)

P.C. wystawił również w dniu 18 sierpnia 2014 roku notę obciążeniową numer (...) tytułem kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym na kwotę 742,36 zł z terminem płatności 8 września 2014 roku oraz notę numer (...) z dnia 19 czerwca 2016 roku z tytułu braku zwrotu sprzętu (...) - (...) na kwotę 340 zł z terminem płatności 3 lipca 2016 roku.

(dowód: nota obciążeniowa k.43 ,nota obciążeniowa k.44)

Następnie w wyniku umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 3 marca 2017 roku – (...) S.A. z siedzibą w W. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) (...) (...) z siedzibą w W. . Pozwany o powyższym fakcie został poinformowany pismem z dnia 3 marca 2017 roku, w którym wskazano, iż suma nieuregulowanych należności, która była przedmiotem przelewu wynosi 1435,29 zł. W dniu 21 marca 2017 roku pozwany został wezwany przez powoda do zapłaty kwoty 1716 zł 15 gr.

Na kwotę dochodzoną pozwem składa się:

- kwota 742,36 zł (kara umowna za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym plus odsetki w wysokości 177,53 z za okres od dnia 9 września 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,

- kwota 340 zł (kara umowna za niezwrócenie sprzętu w terminie plus odsetki w wysokości 28,56 zł za okres od dnia 4 lipca 2016 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu Pakiet (...) plus odsetki w wysokości 3,50 zł za okres od 30 października 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,65 zł za okres od 30 grudnia 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura na kwotę 49,90 zł z tytułu abonamentu (...) plus odsetki w wysokości 18,05 zł za okres od 30 września 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,70 zł za okres od 30 listopada 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 3,23 zł plus odsetki w wysokości 0,82 zł za okres od 30 lipca 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,76 zł za okres od 30 października 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura na kwotę 49,90 zł z tytułu abonamentu (...) plus odsetki w wysokości 16,97 zł za okres od 30 listopada 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu Pakiet (...) plus odsetki w wysokości 3,61 zł za okres od 30 września 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,54 zł za okres od 1 marca 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,32 zł za okres od 30 czerwca 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura na kwotę 49,90 zł z tytułu abonamentu (...) plus odsetki w wysokości 17,52 zł za okres od 30 października 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,81 zł za okres od 30 września 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,49 zł za okres od 30 marca 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,32 zł za okres od 30 maja 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,43 zł za okres od 30 kwietnia 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu Pakiet (...) plus odsetki w wysokości 3,39 zł za okres od 30 listopada 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,
- faktura z tytułu czynszu za dekodery 5 zł plus odsetki w wysokości 1,59 zł za okres od 30 stycznia 2014 roku do dnia 14 września 2017 roku,

- faktura na kwotę 30 zł z tytułu abonamentu za Pakiet (...) plus odsetki w wysokości 10,20 zł za okres od 30 listopada 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,

- faktura na kwotę 30 zł z tytułu abonamentu za Pakiet (...) plus odsetki w wysokości 10,53 zł za okres od 30 października 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,

- faktura na kwotę 30 zł z tytułu abonamentu za Pakiet (...) plus odsetki w wysokości 10,85 zł za okres od 30 września 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,

- faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu za (...) plus odsetki w wysokości 3,39 zł za okres od 30 listopada 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,

- faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu za (...) plus odsetki w wysokości 3,50 zł za okres od 30 października 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,

- faktura na kwotę 10 zł z tytułu abonamentu za (...) plus odsetki w wysokości 3,61 zł za okres od 30 września 2013 roku do dnia 14 września 2017 roku,

(dowód: wyliczenie odsetek k.45-46,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Z uwagi na postawę strony pozwanej, która pomimo prawidłowego zawiadomienia jej o terminie posiedzenia, doręczenia odpisu pozwu, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie złożyła też żadnych wyjaśnień, zastosowanie miał przepis art. 339 § 2 k.p.c., zgodnie z którym w wypadku w/w postawy pozwanego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przepis ten nie ustanawia więc bezwzględnego nakazu przyznania za prawdziwe twierdzeń strony powodowej. Wprowadza zaś domniemanie, że prawdziwe są twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, czy w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Domniemanie powyższe jest jednak wzruszalne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż twierdzenia pozwu w konfrontacji z dołączonymi do niego dokumentami wywołują uzasadnione wątpliwości co do twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie dotyczących kary umownej z tytułu rozwiązania umowy w okresie podstawowym i kary umownej z tytułu niezwrócenia dekodera.

Powód w pozwie wyjaśnił, iż pozwany M. Ł. zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę abonencka i z tego powodu powstało nieuregulowane zobowiązanie.

W sprawie nie budził wątpliwości przelew wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym i powodem, w wyniku którego powód wstąpił w uprawnienia wierzyciela.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. pierwotny wierzyciel mógł bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na powoda. Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę - powoda wszelkie związane z nią prawa.

Na podstawie wszechstronnej analizy materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał że powództwo zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek nie w całości.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z faktu zawarcia przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem tj. (...) S.A. w W. umowy abonenckiej oraz z faktu nabycia wierzytelności z niej wynikających w drodze umowy przelewu. Poza sporem było, że pozwany na podstawie łączącej strony umowy zobowiązany był do opłacania miesięcznego abonamentu za dostęp do wybranych kanałów telewizyjnych i czynszu najmu dekodera należącego do świadczeniodawcy, na podstawie wystawianych przez operatora faktur VAT.

W ocenie Sądu strona powodowa należycie wykazała wysokość zobowiązania pozwanego z tytułu dostarczenia mu sygnału telewizyjnego oraz termin wymagalności poszczególnych opłat. Przedstawiła również w sposób przejrzysty mechanizm wyliczenia skapitalizowanych odsetek od każdej nieuregulowanej w danych miesiącu opłaty. W opinii Sądu powód udowodnił, przedstawiając dokumenty potwierdzające fakt istnienia w/w zobowiązania pozwanego względem powoda w zakresie nieuiszczenia zapłaty za usługi dostępu do kanałów telewizyjnych.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddalaniu. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie dały podstaw do obciążania pozwanego zwrotem przyznanej ulgi oraz kary umownej z tytułu niezwrócenia dekodera w terminie.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż co do zasady operator ma prawo obciążyć abonenta obowiązkiem zapłaty kary z powodu rozwiązania umowy zawartej na czas oznaczony przed upływem okresu na jaki została zawarta, w sytuacji gdy udzielił abonentowi ulgi. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z ujętą w art. 483 § 1 k.c. definicją przez zastrzeżenie kary umownej strony ustalają, że naprawienie szkody wynikającej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy. Oprócz wspomnianego przepisu granice dopuszczalnego kształtowania konstrukcji kary umownej wyznaczają także kryteria wskazane w art. 358 1 oraz art. 58 § 1 i 2 k.c. De lege lata zastrzeżenie kary umownej może odnosić się wyłącznie do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania o charakterze niepieniężnym. Do przedmiotowo istotnych elementów zastrzeżenia kary umownej zalicza się określenie zobowiązania (albo pojedynczego obowiązku), którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie rodzi obowiązek zapłaty kary. Karę umowną strony mogą bowiem zastrzec na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania w ogólności (zobowiązania obligującego dłużnika do świadczenia polegającego na daniu, czynieniu, zaniechaniu lub znoszeniu); mogą też powiązać karę z poszczególnymi przejawami niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (np. zwłoką dłużnika, spełnieniem świadczenia niewłaściwej jakości). W uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2003 r. III CZP 61/03 (OSNC 2004, nr 5, poz. 69) podkreślono, że kategorię zobowiązania niepieniężnego w rozumieniu art. 483 § 1 k.c. należy rozumieć szeroko. Obejmuje ono z pewnością zobowiązania niepieniężne przewidujące świadczenia o charakterze majątkowym np. zawarcie umowy przyrzeczonej oraz niemajątkowym np. powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej. Podkreślono jednak, że w praktyce kontraktowej można zaobserwować zastrzeżenie kar umownych także na wypadek skorzystania przez jednego z kontrahentów z uprawnienia kształtującego np. wypowiedzenia umowy lub odstąpienia od niej. Takie rozwiązanie zastosowano w umowie łączącej strony. Pozwany zobowiązał się bowiem zapłacić pozwanemu karę umowną w razie rozwiązania z nim umowy przed upływem okresu minimalnego jej trwania czyli 24 miesięcy i w przypadku niezwrócenia sprzętu należącego do operatora w terminie precyzyjnie wskazanym w umowie. Tym samym zastrzeżenie kary umownej nastąpiło nie na wypadek niezapłacenia lub zwłoki w uiszczeniu wynagrodzenia - jako niewątpliwie świadczenia pieniężnego, lecz na wypadek nienależytego wykonania umowy poprzez niezwrócenie sprzętu w wyznaczonym terminie czy nie dotrzymanie aktywnej umowy w czasie minimalnym czyli świadczenia niepieniężnego. Zagadnienie to zostało rozwinięte w kilku orzeczeniach Sądu Najwyższego. W szczególności w wyroku z dnia 20.10.2006 r., IV CSK 154/06 (OSNC 2007, nr 7-8, poz. 117) Sąd Najwyższy ocenił możliwość zastrzeżenia kary umownej dla leasingodawcy na wypadek niespełnienia przez leasingobiorcę zobowiązań z umowy leasingu. Stwierdzono, że okoliczność, iż podstawą odstąpienia od umowy było nienależyte wykonanie przez leasingobiorcę zobowiązania pieniężnego, nie przesądza charakteru jego zobowiązania, za które zastrzeżono karę umowną. Odstąpienie od umowy powoduje bowiem obowiązek zwrotu przez strony tego, co sobie strony świadczyły, m.in. obowiązek zwrotu rzeczy leasingodawcy. Karę umowną można więc wiązać z nienależytym wykonaniem obowiązku zwrotu rzeczy, a to jest niewątpliwie świadczenie niepieniężne. W konsekwencji uznano, że można zastrzec skutecznie, na podstawie art. 483 k.c., karę umowną na wypadek odstąpienia od umowy leasingu, w razie niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków przez leasingobiorcę. Na uwagę zasługuje też wyrok z

dnia 20.10.2006 r., IV CSK 178/06 (OSNC 2007, nr 7-8, poz. 118). W rozpoznawanej sprawie strony umowy o dzieło zastrzegły, że na wypadek skorzystania przez zamawiającego z uprawnienia do wypowiedzenia umowy zawartej na czas oznaczony zapłaci on wykonawcy karę umowną. Przyczyną wprowadzenia do umowy postanowienia o karze umownej był zamiar zabezpieczenia interesu wykonawcy przez zryczałtowanie mu utraty zysku, jaki mógłby osiągnąć, gdyby umowa nie została wcześniej rozwiązana. Sąd Najwyższy dokonując oceny prawnej takiego zastrzeżenia stwierdził, że tego (...) rodzaju zastrzeżenia niebędące karą umowną w rozumieniu art. 483 § 1 k.c., ale bez wątpienia mające charakter represyjny, dopuszczalne jest w świetle zasady swobodnego kształtowania stosunku prawnego (art. 3531 k.c.), choć nie jest charakterystyczne dla umowy o dzieło, ani nie może być postrzegane jako źródło roszczeń wynikających z umowy o dzieło (art. 646 k.c.). Nie dotyczy ono wykonania dzieła, jego jakości i terminowości wykonania, ani obowiązków stron w zakresie dostarczania i zwrotu materiałów, czy kwestii wynagrodzenia, które to obowiązki są właściwe dla umowy o dzieło, a ich niewykonanie może się ujawnić dopiero w związku z oddaniem lub nieoddaniem dzieła. Może być elementem każdej innej umowy, której rozwiązanie w drodze wypowiedzenia skutkuje powstaniem szkody lub stawia stronę dotkniętą wypowiedzeniem w innej niekorzystnej sytuacji. Roszczenie z niego wynikające staje się wymagalne z chwilą wystąpienia umówionego zdarzenia, które nie należy do zdarzeń objętych odpowiedzialnością typową dla danej umowy i nie pozostaje w żadnym związku z kwestią spełnienia świadczenia będącego przedmiotem umowy. Celem bowiem zastrzeżenia kary umownej na rzecz operatora w okresie trwania umowy na czas oznaczony jest rekompensata przyznanej abonentowi ulgi, skoro rozwiązał umowę przed okresem czasu na jaki została zawarta wbrew umowie stron.

W realiach niniejszej sprawy Sąd nie jest jednak w żaden sposób zweryfikować czy należność z tytułu kary umownej jest zasadna i czy została prawidłowo obliczona, a tym samym, czy powód może domagać się skutecznie jej zasądzenia. Jak wynika z analizy umowy pozwanemu została udzielona ulga wynosząca 1500 zł, umowa została zawarta na okres podstawowy wynoszący 29 miesięcy, a w treści jej wskazano, iż w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez operatora w okresie podstawowym z wyłącznej winy abonenta jest on zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Tymczasem w aktach sprawy brak jakiegokolwiek dowodu na okoliczność czy umowę z pozwanym rzeczywiście rozwiązano, jeśli tak to z jakiej przyczyny. Wobec tego czy zaktualizował się obowiązek zapłaty kary umownej, a wreszcie nie sposób zweryfikować zasadności żądanej z tego tytułu kwoty, która została w pozwie określona na 742,36 zł. Biorąc pod uwagę mechanizm wyliczenia kary umownej przedstawiony w umowie łączącej strony.

Odnośnie zaś kary umownej z tytułu niezwrócenia w terminie dekodera to wskazać należy, że powód niewątpliwie udowodnił, że pozwanemu dekodery zostały wydane. Brak jednak w materiale dowodowym zaproponowanym przez powoda cennika, regulaminu, na podstawie którego można byłoby wywnioskować jaka kara należy się z tego tytułu, czy jest to kwota stała czy też zależna od długości opóźnienia w zwrocie dekodera. W tych warunkach żądanie również w zakresie zapłaty tej kary umownej należało oddalić.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Strona powodowa powinna zatem udowodnić wszystkie okoliczności, z których wywodziła swe roszczenie, licząc się z oddaleniem powództwa w przypadku ich nieudowodnienia. Powód nie wykazał też jakie ewentualnie należności pozwana powinna regulować w związku z zawartą umową. Nie udowodnił, że wierzytelność w tej wysokości przysługiwała jego poprzednikowi.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). To strony są zobowiązane wskazywać dowody dla istnienia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W sytuacji zaś gdy tego nie czynią, należy uznać, iż dane fakty nie zostały przez strony wykazane. To one, a nie Sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku I CKU 45/96, OSNC 1997 nr 6-7, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1997 sygn. akt II UKN 406/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku, sygn. akt II UKN 244/98, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 roku, sygn. akt II CKN 417/98). Tym samym, ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału procesowego spoczywa zasadniczo na stronach, a Sąd utracił prawo

prowadzenia dochodzenia w celu ustalenia dowodów koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd nie ma zatem możliwości dopuszczenia dowodu z urzędu, w razie dostrzeżenia takiej potrzeby, zwłaszcza w sytuacji, gdy stronę reprezentuje fachowy pełnomocnik. W tym stanie rzeczy z uwagi, iż to na stronie powodowej spoczywał główny ciężar dowodu to skoro mu nie podołała winna ponieść konsekwencje niepowodzenia w jego przeprowadzeniu w zakresie omówionym powyżej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd rządził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 474,54 zł tytułem nieuiszczonych opłat abonamentowych i czynszowych za korzystanie z dekodera stanowiącego własność operatora wraz ze skapitalizowanymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 marca 2016 roku do dnia zapłaty. (punkt I wyroku).

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (punkt II wyroku).

O kosztach procesu orzeczono zaś na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powódka wygrała sprawę w 26,92 % , a poniosła koszty na poziomie 947 zł, stąd zasądzona na jej rzecz kwota 254,93 zł stanowi 26,92% poniesionych przez nią kosztów. Pozwany nie zgłosił poniesienia jakichkolwiek kosztów.

W związku z tym, że strona pozwana nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, Sąd wydał wyrok zaoczny (art. 339 § 2 k.p.c.).

/-/SSR Justyna Smolińska